

hvor hastigt og derfor uovervejede og økonomisk man er gaaet til Værks. Af Hensyn til Forhøjelse af Portoen til Norge skred man til at udstede et 12-Øres Frimærke. Men nu forandredes Portoen igen, og straks inddrog man dette Frimærke uden at tage Hensyn til, at Portoen for Tryksager over 50 g var 12 Ø., saa at man altsaa her ved denne Inddragelse kom til at savne et Frimærke. Men det er ikke det værste. Man udstedte fornylig et Frimærke til 50 Øres Værdi af graa Farve. Umiddelbart efter Udsendelsen opdagede Postvæsenet, at det kunde forveksles med de i Kurs værende 8 Øres Frimærker, hvorfor det straks indtoges. Mærket var kommet i Hænderne paa ganske faa, der hurtigt kunde tage den kolossale Fortjeneste, der laa i at eje saadanne sjældne Frimærker. Det var en Spekulation, en usund Spekulation fra Postvæsenets Side.

I Postloven af 9. Maj 1919 § 19, Punkt h, hedder det: „Betalbare Blanketter med de paa disse til Forsendelsens Frigørelse anbragte Frimærker bliver ved Indlevering til Postbesørgelse Postvæsenets Ejendom, hvoraf Adressat og Afsender kun har Krav paa at faa udleveret de hertil bestemte Kuponer“. Bringer den før omtalte Spekulation i Frimærker Staten nogen Indtægt, bidrager denne Paragraf til at forøge Statens Udgift. Den virker i allerhøjeste Grad generende for vor Handelsstand, den kan friste og har sikkert fristet Postvæsenets Embedsmænd til Misbrug af deres Stilling. Officielt er det naturligvis af postale Grunde, at denne Bestemmelse er kommet ind, nemlig for at kontrollere den betalte Porto. Men ved Revisionen af f. Eks. de gennem Aarhus Postkontor gaaende Pakker fandt man kun Fejl til et Beløb af 36 Kr. Hvad har det nu ikke kostet af Arbejde, for ikke at tale om Tryksager og Skrivelser, at opdage disse Fejl? Men denne Paragraf virker tillige i allerhøjeste Grad generende saavel for Afsender som Modtager. Adressekortets Indhold har Interesse ogsaa for andre end Postvæsenet. Naar en handlende udsender sine Vareprøver, vil ikke alle blive modtaget af de forskellige Adressater, idet nogle af disse har skiftet Adresse. Men vedkommende faar ikke Adressekortene tilbage, saaledes at han kan faa Sikkerhed for, hvem der ikke har modtaget disse Vareprøver. Han er derved forhindret i at finde de Adressater, som ikke er kommet i Besiddelse af den første Forsendelse. Paa Adressekortet staar ogsaa Vægtnoteringen, og hvis det kom til en Retssag mellem den, der har afsendt Varen, og den, der har faaet den, vilde

Adressekortet saaledes kunne være et gyldigt Dokument, hvis det ikke var i Postvæsenets Besiddelse. Det er kun et Par Eksempler mellem mange paa, hvorledes vor Handelsstand gennem denne Paragraf generes.

Hertil kommer, at medens man tidligere nøjedes med at inddrage de Adressekort, der var fra Indlandet, er man i den sidste Tid gaaet til ogsaa at inddrage Adressekortene fra Udlandet. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt dette efter Paragraffens Ordlyd er rigtigt eller ej. Men jeg kunde have Lyst til at henstille til den højtærede Trafikminister at udtale sig om, hvorvidt det er med Rette, at man nu yderligere generer den danske Handelsstand ved ogsaa at føre de udenlandske Adressekort ind under denne Restriktion.

Jeg tror ikke, man gør det saa meget for at kontrollere Pakkeforsendelserne. Thi hvorfor kontrollerer man saa ikke ogsaa Pengebrevene? Nej, den virkelige Hensigt med denne Paragraf er ganske sikkert gennem Salget af de tilbageholdte Frimærker at skaffe Midler til Postvæsenets Museum. Det fremgaar ogsaa klart af selve Finansloven, hvor det i en Anmærkning paa Spalte 45—46 hedder: „Et til de ved Salget af afstemplede Frimærker fremkomne Nettooverskud svarende Beløb kan i et følgende Finansaar anvendes til Postmuseets Drift og Udvidelse“. Her staar det, at det skal være Nettooverskuddet, der skal anvendes. Men lige i Strid med denne Anmærkning er den paa Spalte 51—52 opførte Udgift paa 311 300 Kr. Paa Spalte 51—52 i Anmærkningerne til Finansloven vil man nemlig finde som „Vederlag til Forretningsføreren ved Salget af brugte Frimærker et Beløb af 10 pCt. af Bruttoindtægten ved Salget, dog ikke under 600 Kr. aarlig“. Det er klogt for Forretningsføreren her at tale om Bruttoindtægt, thi det er umuligt med de Priser, Frimærkerne udbydes til, at det kan bringe Staten en Øre i Nettooverskud, medmindre Postvæsenet lader Arbejdet med Rensning og Sortering udføre gratis.

Men det er netop Salgsmaaden af disse Frimærker, der maa kaste en Skygge paa Administrationen. Lørdag den 4. Juni udsendte Statens Frimærkeafdeling sin Prisliste — en urimelig billig Prisliste — til de forskellige Frimærkehandlere. Den kom betænksomt de handlende i Hænde Søndag Morgen. Mandag Morgen kom et Brevkort med følgende Indhold: „I Forbindelse med Skrivelse af 4. ds. meddeles det Dem herved, at hele Museets Lager af annullerede Frimærker er udsolgt“. Det er at gøre Nar af